

L'ateneu

ORDAL

DESEMBRE - 94

NÚM. 13

TONTERIES O IL.LUSIONS ?



Aquest any he demanat als Reis: "Molta il.lusió" sobretot per totes les persones que l'han perduda, però tot això no em servirà de res si aquest any tampoc poseu la sabata al balcó ...!



NADAL

Sento el fred de la nit
i la simbomba fosca.
Així el grup d'homes joves que ara passa cantant.
Sento el carro dels apis
que l'empedrat recolza
i els altres qui l'avencen, tots d'adreça al mercat.

Els de casa, a la cuina,
prop del braser que crema,
amb el gas tot encès han enllestí el gall.
Ara esguardo la lluna, que m'empar lluna plena;
i ells recullen les plomes,
i ja enyoren demà.

Demà posats a taula oblidarem els pobres
- i tan pobres com som -.
Jesús ja serà nat.
Ens mirarà un moment a l'hora de les postres
i després de mirar-nos...arrencarà a plorar.

JOAN SALVAT-PAPASSEIT

LA MÀGIA DE LES NOSTRES TRADICIONS

Un dia bocabadada, mirava aquell estrany animal, asseguda al costat del meu germà, arrupida amb els genolls tocant a la barbeta, una bestiola que no gemegava, no es podia moure sola, no enredava què era? Però de cop sense saber perquè i davant de la meua cara de sorpresa, es va veure un cafè i es va menjar una mandarina. Com s'ho havia fet, si jo no li vaig treure la vista de sobre, encara m'ho pregunto ara, em va deixar ben parada. I de sobte la gran cagarada, després de donar-li tantes garrotades com podem, a sobre la pobra bèstia cagava. I com s'ho feia per cagar totes aquelles lllaminadures i petits regals tan ben embolicats?. Això era el que a mi més em feia girar l'enteniment tindrà una fàbrica a la panxa?. Com deu ser per dins?
Sí és de fusta...!

Tot estava ple d'una màgia misteriosa que ens feia còmplices a grans i petits, uns al preparar-ho, que s'ho passaven tan bé com els petits al disfrutar-ho. Ara, ho visc encara, a casa mai s'ha perdut la tradició de fer CAGAR EL TIÓ, tant si n'hi havien de petits com no, el més important per nosaltres és estar junts, sorprendre'ns, i riure molt.

Com que ara cada cop en som més i els petits ens empaiten, no deixem que falti a les Festes la màgia de les nostres tradicions.

I si voleu completar-ho aquí teniu el Pare nostre que resem a Tarragona per fer cagar el tió:



Caga tió de Nadal, posarem el porc en sal,
la gallina a la pastera, el pollí a dalt del pi.
Ara baixen bous i vaques,
les gallines amb sabates, els pollins en sabatins.

La Marieta ha fet torrons, de llarguets i de rodons,
la guineu els ha tastat, diu que són un poc salats.
Marieta pose-hi sucre que seran un poc millor.

Caga tió de Nadal o sinó et donarem un COP DE BASTÓOOOO.

" Aixeca-li les faldilles i sorpresa...!"

M.M.

NADAL



Un mantell en les bosquíries,
la tardor ens ha deixat;
tots els àngels amb cantúries,
als pastors han captivat.

Les guineus tenen son cau,
i els ocells tenen son niu;
i heus ací que el fill de Déu,
el pessebre té per niu.

Jesús neix en el pessebre,
Jesús neix en el portal;
està el món tot ple de gebre;
és el dia de Nadal.

Nadal, amor i alegria!
mot sublim meravellós!
en el si estava reclòs,
si de la Verge Maria.

Angelets canteu cantúries,
canteu himnes al portal;
ocellets dins les busquíries,
cantin, si, fins el pardal.

Pastorets esteu alerta,
poseu dalt els vostres cors;
com remat a la coberta,
poseu doncs vostres amors.

Pastorets aneu a Betlem,
a portar les vostres ofrenes;
vostres ànimes ben plenes,
oferiu-li al vostre Nen.

Els pastors vetllen al ras,
les estrelles contemplant;
acceleren el seu pas,
a adorar el Déu Infant.

El misteri de la flor,
que floreix junt al portal,
esvaeix tota dissort,
El misteri de Nadal.!

Les glaçades de l'hivern
són molt fortes aquests dies;
abrandant tot el terreny,
fins les pedres tornen fines.

Jesús sou mon anhel,
i del cor sou l'alegria;
pel camí sou mon estel,
pel camí de cada dia.

A ses mans jo vull volar, i fer estada en
son cor;
per pogué sempre parlar,
les grandeses de l'amor.

On sou Jesús que jo us vull veure?
On sou Jesús que jo us vull parlar?
dins mon cor, jo sí vull creure,
que ja us sento palpitar.

En el pobre i en el ric,
en el docte i en l'ignorant,
es amb ells que sempre estic,
en el vell i en el malalt.

Jesús, Josep i Maria!
Fes-te gran en el portal!
Viu l'amor i l'alegria!
N'és el dia de Nadal.!

Eudald Vendrell i Gallart.

TONTERIES O IL.LUSIONS ?



Fa dos anys per la diada de Reis em va entristir el pensar que aquell any l'àvia no hi seria per veure que li haurien portat, aquell any ella no hi havia posat l'espardenya, tenia tanta il.lusió que qualsevol cosa la feia feliç.

M'entristeix pensar que per a molts de vosaltres tot això són tonteries, el pessebre, fer cagar el tió, posar la sabata al balcó... Estem en un món en que ens atabalen tan que no donem valor a les coses que realment en tenen, com són els detalls, les sorpreses i sobretot les bones intencions.

A tothom li agrada un detall i encara més sinó l'esperes. L'altre dia precisament estava parlant de tot això amb una altre persona i em deia que a casa seva els Reis i els regals ja s'havien acabat, només eren pels dos petits. Llàstima que jo no pugui fer de Rei, encara que sembli que no li donin importància a aquestes " tonteries " n'estic segura que els deixaria amb poca cosa - bocabadats- i a més m'agradaria molt veure'ls per un moment il.lusionats, doncs penso que en el fons tots en som, només ens han de saber trobar les pessigolles.

Els únics que crec que els hi ha de costar molt, són tots aquells que per falta d'algú troben un buit a casa seva que costa molt de tornar a omplir, ara això no vol dir que no hagin d'estar mai més alegres, doncs la vida segueix i per sort nosaltres per més entrebancs que trobem, si volem, sabem tirar endavant.

En fi, aquest any he demanat als Reis : " Molta il.lusió ", sobretot per totes les persones que l'han perduda, però tot això no em servirà de res si aquest any tampoc poseu la sabata al balcó...!.



Llúcia Casas.

1/2 DOTZENA DE FILOSOFIA

- El pitjor problema és el que mai et plantejes.
- Tenir un amic es saber que encara que no hi sigui, està amb tu.
- Molts nens neixen amb el pa a sota el braç, però no tarden en demanar-te el pernil.
- Es millor donar vida als anys que anys a la vida.
- Quan no se sap que dir és fàcil consolar-se amb sentències còmodes.
- Qui calla es esclau de les seves paraules, qui calla n'és el senyor.

Llúcia.

EL MURMURI DE LA NIT

De nit quan tot dorm
en silenci profund,
s'escolten murmuris
que vénen de lluny.

Murmuren les veus
amb planys i recels,
murmuren els sons
distsants com estels.

I murmura el vent
esmolant les teulades,
i la brisa del mar,
trencant les onades.

Murmura el caminar
d'aquell que passeja,
i l'údol d'un gos vell
que sovint somiqueja.

Murmuren les bombes
caient lluny d'aquí,
els crits dels qui moren
en guerres sens fi.

Murmura la pluja,
murmuren els trons,
i murmuren els cors
dels qui es troben més sols.

Murmura el silenci,
murmura el neguit,
heus aquí el compendi
del so de la nit.

NADALA TRISTA.

Torna Nadal i des de la Pau, que per sort,
encara tinc propera,
penso amb aquells que a prop hi tenen:
misèria, dissort i absurda guerra!

Desitjo que aquesta Pau sigui duradora,
aquesta que encara tenim propera,
i que s'apagui el bram de la misèria,
de la dissort i de la guerra
per sempre més de nostra Terra!

M^a Àngels Curto.



Marc Vendrell i Solanas.

NADALS

Sense adonar-me'n ja hi tornem a ser, ja tenim aquí aquestes Festes tan familiars com són les de Nadal.

Recordant Nadals passats celebrats al nostre poble, no oblidaré mai aquell que en sortir de la Missa del Gall era tot blanc, ja ens hi vàrem llevar amb molt de fred aquell matí, aquell vespre va ser especial.

Ens posarem la bufanda i cap a "Missa del Gall", les campanes ens hi cridaven semblava que piquessin més que mai, crec que aquell any no hi faltava cap família, allò sí que n'era de bonic!, aquelles cançons tan boniques que són les mateixes d'ara, i cap a adorar el Jesuset. I en sortir com he dit abans vàrem quedar parats, tots els carrers eren blancs. Allò sí que feia Nadal.

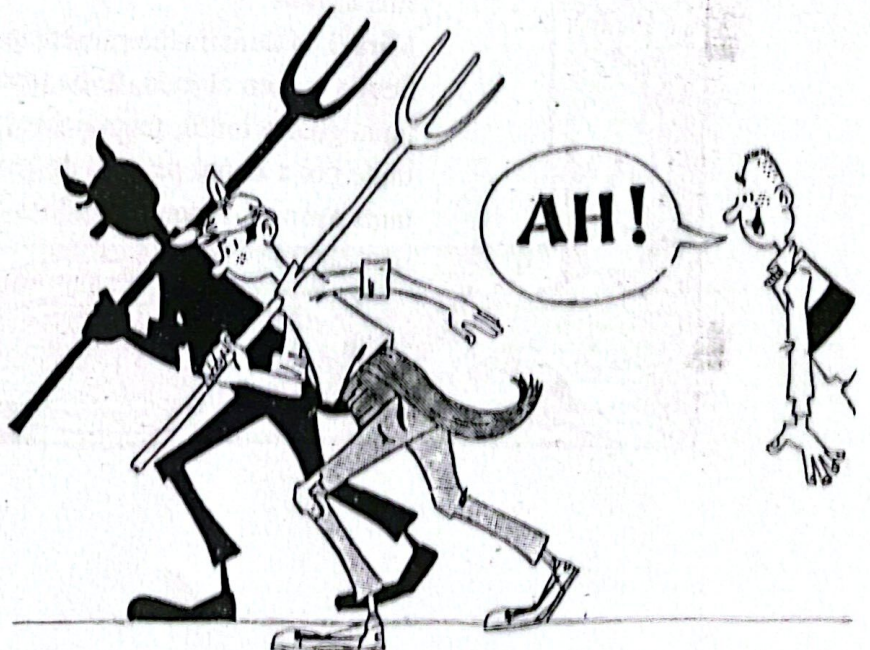
I tots contents cap a casa, i un cop allà el pare feia un gran foc i ens menjàvem un bon tall de coca de forner que era tan llarga que penjada a l'espatlla tocava a terra banda i banda! com ara, els fornars sempre en regalaven. I abans d'anar a dormir: "una mirada al pessebre", qui no recorda aquells pessebres tan grans que fèiem a Cal Ferrer?, eren tan grans que perquè us feu una idea les muntanyes les fèiem amb portadores i galledes, camins llargs i recargolats, ramats i sobretot muntanyes enfarinades.

A l'endemà ja esperàvem el dinar que era "L'escudella i Carn d'Olla" i al darrere ànec rostit. A la tarda cap a Rosari que per Nadal l'anomenaven "Pastoril" i era més alegre que la resta de l'any. Després venia lo bo, quan el Local era ben ple i tothom atén al teló anava tirant poc a poc i de sobte un gran tro i en mig de l'escenari sortia "El dimoni gros" (encara recordo el Joaquim de Cal Salvador que tenia la veu tan grossa que només obrir la boca tots ja tremolàvem) i deia: "Ja sóc al món!" i al darrera d'ell tota aquella colla de dimoniets. Jo moltes vegades havia fet de "Lluquet, el company del Rovelló", aquells dos pastorets espantats perquè havien vist el dimoni i que eren molt entremallats. Allò sí que era bo, fèiem tantes tombarelles que la gent només en veure'ns sortir, ja reia.

Ara encara que no tinguem "Pastorets" tenim la sort de tenir aquesta Colla de Teatre que cada any pre-Nadal també ens en preparen una d'obra i que si una és maca l'altre encara ho és més. Aquest any no hi falteu ningú a Teatre doncs l'obra que faran és "La Pepa Maca" i a l'endemà quan senti la crítica us sabrà greu de no haver-hi anat.

Bé us desitjo a tots bones Festes i Bona Salut, i que passeu uns Nadals el més semblants als d'abans.

Josep Casas.





LLUNA DE NADAL

Un secret us vull contar en que una nit
estrellada la lluna blanca em va parlar:
En les nits de lluna plena; la lluna
ens parla a tots aquells que la mirem
i la volem escoltar.

Una nit d'aquestes tota trista jo estava
i a la lluna contemplava.

Mentre la mirava, ella m'enlluernava
amb la seva presència, jo presentia
quelcom que m'explicava i el cor batejava
Presentia que algun vell secret, vell
com la mateixa terra em contava

Un secret que ja fa temps en el cor
dels homes parla.

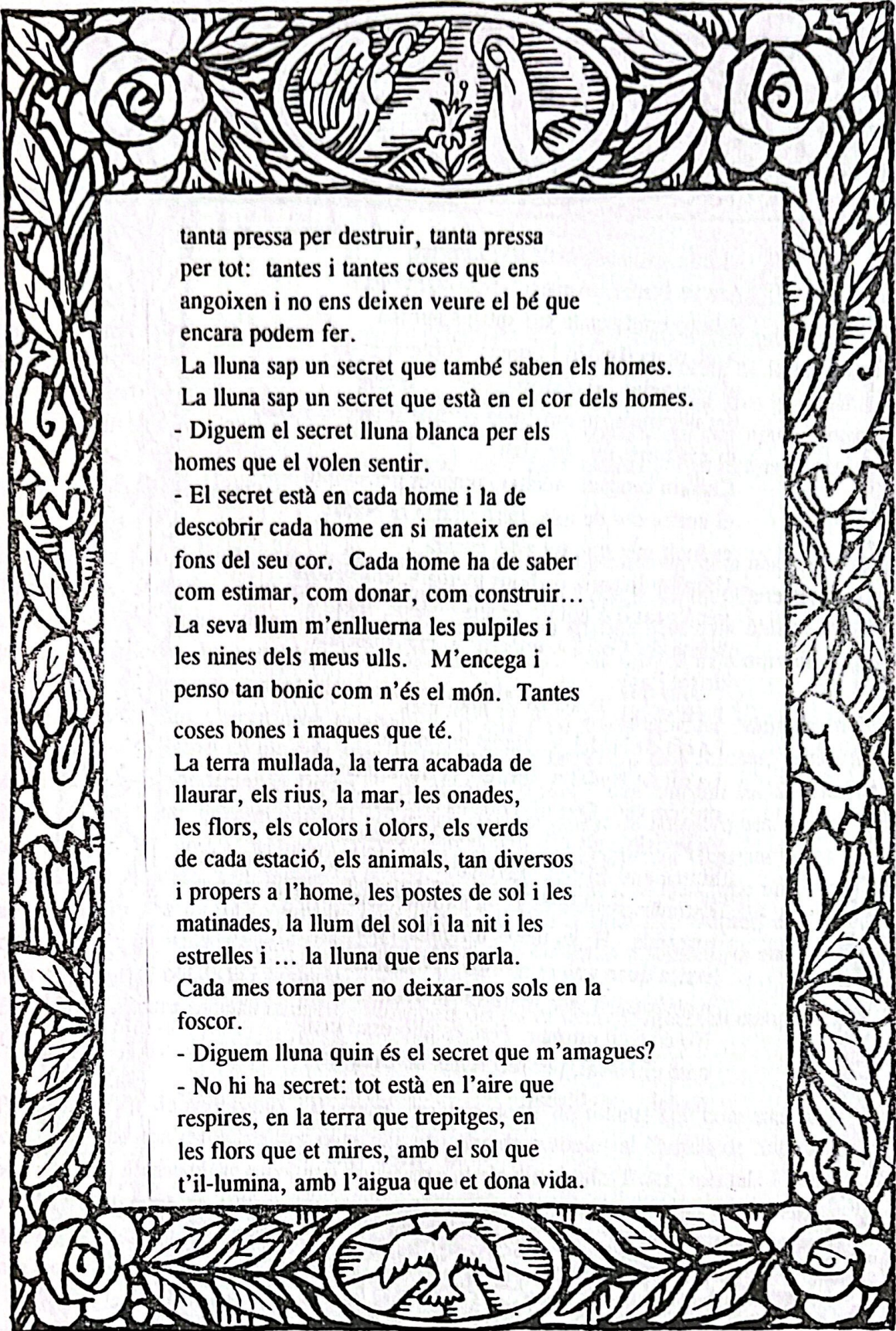
Els homes, les dones, el saben però
no el volen sentir.

Tenen por de la dolçor de les paraules.
Que les paraules que tan desitgen sentir
no les puguin complir.

De no tenir prou coratge de no arribar
fins al final.

Mirava la lluna i s'ha presència em feia sentir.

Sentia que en el món, hi ha tanta misèria
tanta guerra inútil, tanta pobresa ingrata,
tanta por a donar-se, tant de temps perdut,
tants avenços i tantes malalties encara,
tant poc respecte a la natura,



tanta pressa per destruir, tanta pressa
per tot: tantes i tantes coses que ens
angoixen i no ens deixen veure el bé que
encara podem fer.

La lluna sap un secret que també saben els homes.
La lluna sap un secret que està en el cor dels homes.

- Diguem el secret lluna blanca per els
homes que el volen sentir.

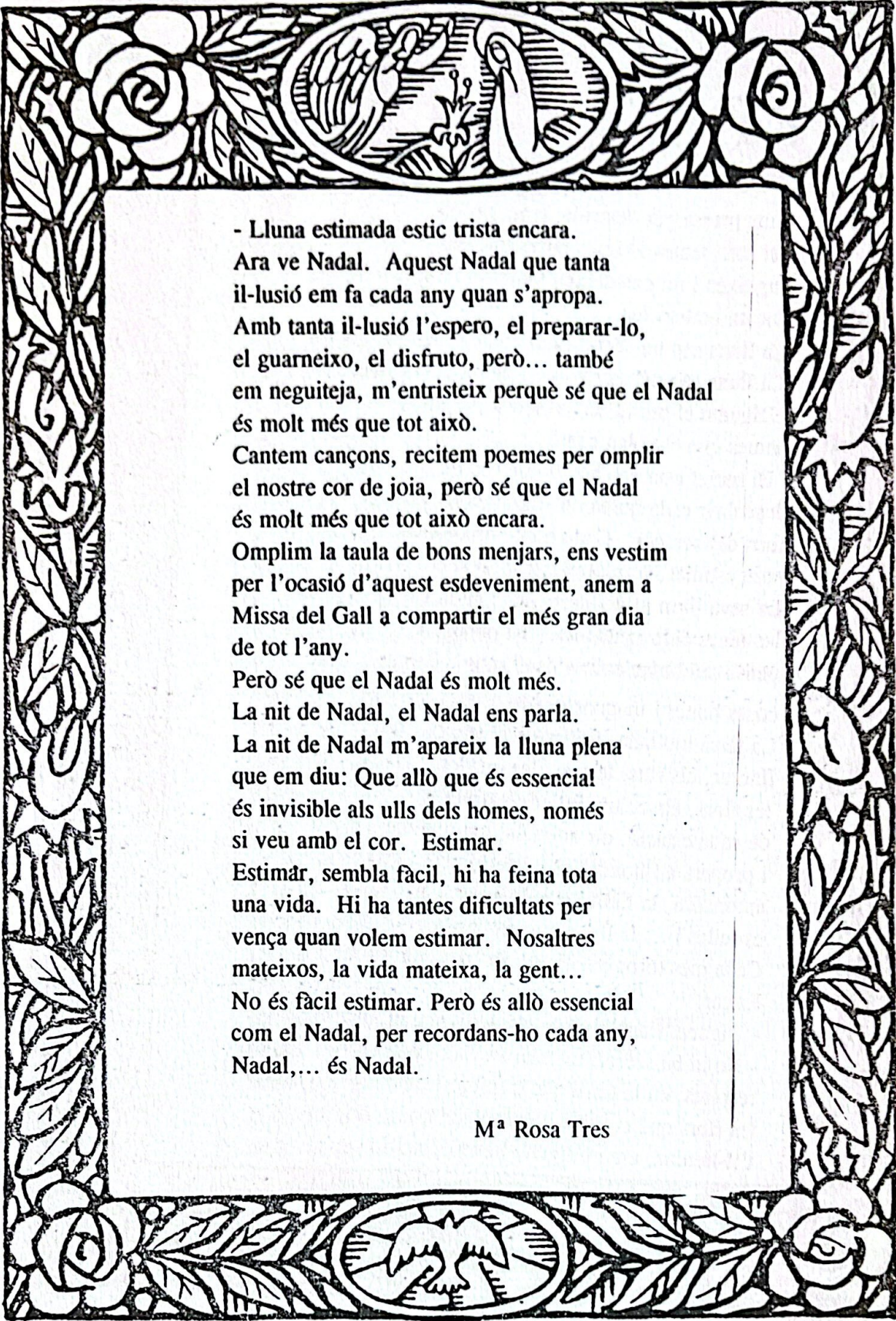
- El secret està en cada home i la de
descobrir cada home en si mateix en el
fons del seu cor. Cada home ha de saber
com estimar, com donar, com construir...

La seva llum m'enlluerna les pupil·les i
les nines dels meus ulls. M'encega i
penso tan bonic com n'és el món. Tantes
coses bones i maques que té.

La terra mullada, la terra acabada de
llaurar, els rius, la mar, les onades,
les flors, els colors i olors, els verds
de cada estació, els animals, tan diversos
i propers a l'home, les postes de sol i les
matinades, la llum del sol i la nit i les
estrelles i ... la lluna que ens parla.
Cada mes torna per no deixar-nos sols en la
foscor.

- Diguem lluna quin és el secret que m'amagues?

- No hi ha secret: tot està en l'aire que
respirem, en la terra que trepitgem, en
les flors que et mires, amb el sol que
t'il·lumina, amb l'aigua que et dona vida.



- Lluna estimada estic trista encara.
Ara ve Nadal. Aquest Nadal que tanta
il·lusió em fa cada any quan s'apropa.
Amb tanta il·lusió l'espero, el preparar-lo,
el guarneixo, el disfruto, però... també
em neguiteja, m'entristeix perquè sé que el Nadal
és molt més que tot això.
Cantem cançons, recitem poemes per omplir
el nostre cor de joia, però sé que el Nadal
és molt més que tot això encara.
Omplim la taula de bons menjars, ens vestim
per l'ocasió d'aquest esdeveniment, anem a
Missa del Gall a compartir el més gran dia
de tot l'any.
Però sé que el Nadal és molt més.
La nit de Nadal, el Nadal ens parla.
La nit de Nadal m'apareix la lluna plena
que em diu: Que allò que és essencial
és invisible als ulls dels homes, només
si veu amb el cor. Estimar.
Estimar, sembla fàcil, hi ha feina tota
una vida. Hi ha tantes dificultats per
vença quan volem estimar. Nosaltres
mateixos, la vida mateixa, la gent...
No és fàcil estimar. Però és allò essencial
com el Nadal, per recordans-ho cada any,
Nadal,... és Nadal.

M^a Rosa Tres

VOLUNTARIAT SOCIAL



Què vol dir això? Es la unió de molts voluntaris que ens esforcem per ajudar els més necessitats, com ho són, per exemple la gent gran que per circumstàncies de la vida tenen que deixar les seves respectives llars i que nosaltres acollim dins les nostres possibilitats, per mantenir tant com podem aquell caliu que tant els hi falta, sense cap tipus d'interés. Aquest és el motiu que la nostra Associació doni més facilitats i preferència als més necessitats econòmicament.

Com sabeu, fa una llarga temporada, que l'últim dissabte de cada mes fem una sortideta a l'entorn de la Comarca, amb tots els avis que vulguin venir tant si són del Cenacle, com si són del poble. Fem un "pica, pica", cantem, expliquem acudits, fins i tot ballem, mirant de passar-ho el més bé possible sense molestar a ningú. Si proveu de venir un dia, us prometo que us agradarà, ho intueixo perquè el qui ho prova ... repeteix!

D'aquestes sortides n'esteu prou assabentats, ja que l'avi Josep de Cala Adelaida ens en va fer un bon repertori en un dels seus escrits en aquesta revista de l'Ateneu, valorant la nostra actuació i ponderant la figura "d'aquelles Roses" que ens fan les delícies del viatge. També ens ajuntem amb els voluntaris de Sant Cugat de Ssegarrigues, i així fem més positiva la nostra trobada. Ens agradaria molt augmentar aquesta magnífica col.laboració, sobretot amb jovent, més que res per demostrar a la gent, que no és veritat que el jovent passa de tot i veure-ho com en són els avis d'agraïts! Aquest és l'horitzó positiu i real que voldria treure d'aquestes lletres que dirigeixo a tothom, donant suport i ajuda a tanta gent oblidada i desatesa.

Està clar que entre aquesta munió de voluntaris disposats també poguéssim comptar amb "TU".

Posats a parlar de necessitats i d'ajudes, voldria posar de relleu, que com tots sabeu fa molts anys que ens esforcem per construir una llar de colònies al Castell de Subirats, per poder acollir, acompanyar, escoltar i donar consol als disminuïts físics, mentals i sensorials que tant ho necessitem, encara que solament sigui en temps de vacances, ja que ells també tenen dret a disfrutar de la natura i canviar d'aquell ambient en que es mouen durant l'any. Hem trobat molts obstacles i difícils de resoldre, però gràcies a Déu i amb el vist i plau de la Verge de la Font Santa, sembla ser que es van trencant aquelles barreres que any rera any semblaven impossibles de destruir.

Esperem que amb la nostra constància i esforç ja estigui en marxa aquest projecte tant esperat pel proper Aplec al Castell de Subirats, emblema del nostre Municipi.

J.V.R.

CREURE

Creure, segons la Gran Enciclopèdia Catalana, és: Admetre alguna cosa com a certa. Tenir fe en la realitat, en l'eficàcia,

en la probabilitat d'una cosa. Tenir fe en la veracitat d'algú, en la seva virtut.

Creure en què? Qui pot viure sense cap creença? Qui pot dir que no creu en res ?.

Perquè jo, crec que l' honradesa és un valor positiu. Que el treball és millor que la vagància. Que l'estalvi m'assegura més que el malgastar. Que és millor estar contents i agraïts d'allò que disposem, que no pas desitjar allò que no tenim. Que és millor estimar que odiar... Crec en tot això i en moltes altres coses. Que demà sortirà el sol per algun lloc, i que hi haurà un cel rogent meravellós al capvespre d'algun altre dia. Coses que de segur hi estaríem molt d'acord. Crec en el compartir, en la generositat, en la responsabilitat, en el diàleg, en el respecte a les idees i a les persones... etc.

Si creure és admetre una cosa com a certa, deu voler dir tenir uns principis, una idea clara d'unes quantes coses que hem anat

fent nostres, que hem assimilat i ens ajuden a viure d'una manera concreta, potser diferent de qui creu en unes idees o principis, però que ens ajuden a mesurar i a contrastar la nostra personal manera de viure, de confiar, de fer-ne experiència.

I creure en Déu?... Quan es parla de Déu es fa molt difícil evitar un pensament ideològic independent. Parlar de Déu, obliga en certa manera a enredar-nos en el poder religiós. Pot passar,

que la negativa de moltes persones a pensar, a parlar o simplement a creure en Déu, es pugui interpretar com un rebuig a acceptar condicions preestablertes que en altres espais, els interessin vivament.

A Déu l'han reclòs molts dels seus predicadors en l'espai on fan estada les idees conservadores, els guardians de la moral, els que tenen por, els que no creuen prou en les persones, en el món i en la seva evolució. " Jesús diu: Aneu en compte amb els mestres de la LLei. Els agrada de passejar-se i que la gent els saludi a les places... Estigueu alerta, que ningú no us engany. En vindran molts que es valdran del meu nom i diran:

"sóc jo ". Per això aquests seran jutjats amb més rigor ".

(Marc. 12-38 i 13-6.)

Potser Déu és una manera de parlar de l'esperança dels oprimits, de la força i de la joia del perdó, de la no violència, del respecte a la llibertat, de la il.lusió de tenir un bon company, de l'accés a la serenitat i a l'equilibri, de la saviesa del desig i el goig de viure i contemplar la natura. Potser Déu és creació i vida...

Ara, quan veig que ja no em queden gaires anys més, penso a vegades si, amb la raó, puc aclarir alguna d'aquestes coses. El meu Déu, el seu Déu, el vostre Déu... que és possible, que sigui el mateix però en conceptes diferents. Karl Rhaner diu: " En religió, els hàbits i costums heretats, si no es fan vius i es cultiven, es tornen, o en superstició i fonamentalismes. o - en gent més culta en agnosticismes".

I no m'aclareixo, però quedo tranquil, perquè tenir fe

- creure - també és confiar en la veracitat d'algú, i jo confio en Jesús de Natzaret que ens diu que el pare ens estima a tots, a TOTS !.

Fer l'experiència de veure en el món, en la vida dels altres

- i en la d'un mateix - la presència d'un Creador, veure-la a tot arreu, ajuda a viure. Més encara, et fa sentir part d'aquesta creació.

Tant si som membres de comunitats creients, com si pertanyem a cercles agnòstics, hem de poder parlar serenament de les nostres creences, i de les raons per distanciar-nos-en de moltes d'elles. Perquè molts que es consideren creients tenen creences increïbles, i pot ser que els qui es consideren no creients tinguin noves, riques i profundes creences.

" Un sol manament us dono, que us estimeu els uns als altres ; Un de sol !. Això ho deia Jesús, la única manifestació a qui pots agafar-te d'aquest Déu a qui ningú no ha vist mai. Si no hi hagués aquesta nansa per agafar-m'hi, si que seria difícil de creure-hi.

I per acabar, transcriu una poesia de Gabriela Mistral, en la que jo també crec.



" Tota la naturalesa és un anhel de servitud.
Serveix el núvol, serveix el vent, serveix el solc.
On calgui plantar un arbre, planta'l tu.
On hi hagi un error per esmenar, corregeix-lo tu.
Sigues el que aparta la pedra del camí.
El que treu l'odi dels cors. El qui aplanava les
dificultats dels problemes.
El servir, no es tasca de sers inferiors. Déu ens dóna
els fruits, la llum i la pluja. Serveix.
Ell és " EL QUE SERVEIX ". I ens pregunta cada dia:
Has servit avui... A qui, a l'arbre, a l'amic, a la
mare...?.

BON NADAL!

Kim Cervera.

EXPOCULTURA 94

MOSTRA CULTURAL DE CATALUNYA

ExpoCultura 94, es va celebrar a Barcelona concretament en el " Moll de la Fusta " durant la setmana del 7 al 16 d'Octubre.

ExpoCultura és una important mostra en hi estant representades:

- Entitats Culturals
- Federacions i coordinadores
- Mitjans de Comunicació
- Àrees d'Animació Infantil
- Mostres d'Artesania
(entre d'altres...)



Però volem destacar especialment " L'àrea de Gastronomia " on cercant el Sector G, en el stand n°. 185

hi vàrem trobar cares conegudes i veïnes. Sí, sí... " El forn de pa Cal Pelegrí " hi era representat amb especialitats com el " Pa de Pagès ", " La Garlanda ", amb les " Coques de Brocallons i de Forner ... tant bones!

L'estand era tot un èxit, només calia veure les cues de gent que esperaven el seu torn per comprar pa i coques de l'Ordal.



FINS A LA PLAÇA DE LA MORENASSA

Hi ha qui encara pensa que és lluny?, Us en faré cinc centims.

Catorze d'octubre, a les deu de la nit, davant de Cal Cells, vint-i dues persones com us diria jo, d'esperit aventurer, valentes i sobre tot optimistes ens disposem a iniciar un recorregut semblant (perdoneu l'expressió) al Paris-Dakar.

Cap de cursa, bons motors, copilots, massatgistes, reventons, amb parades per repostar combustible, sorpreses, potser sols ens diferència la manca d'esponsorització.

Deixant tot això de banda hi ha més. Un grup de gent que voluntàriament ens disposem a recórrer uns camins amb un objectiu comú: ARRIBAR A MONTSERRAT. El sentiment que comporta arribar-hi no es pot descriure, cansament, esgotament, cruiximent, amb això tots hi estem d'acord però les motivacions són diferents. Per alguns és un repte, per altres devoció, prometença, per altres simplement fer companyia, però el més important és l'esperit d'una gent de diferent edat i diferent raonament que ens apilem en el decurs de dotze hores i ens ajudem compartim i fins i tot riem, en fi ens ho passem tan bé que malgrat tot sempre queden ganes de tornar-hi.

Amics: Fins l'any que vé i sobre tot recordeu "NO ES TAN LLUNY".

Llúcia.

CONVIDATS A LA VIDA

No voldria pas , en aquesta ocasió, fer una reflexió massa dramàtica; però hi ha unes certes dates tradicionals que ens fan rumiar sobre la importància de determinats temes transcendents en la nostra vida, com per exemple la mort.

La mort sempre ha estat un d'aquells temes tabús que defuig de les converses i que fa posar cares llargues. No vull dir que no sigui extremadament important, però de vegades és una eina molt eficaç per espantar-nos. Ara mateix, estem parlant de quelcom que no en tenim cap concepte; no podem definir mai el que és la mort

- si és bona o dolenta - ja que s'escapa de la nostra evidència racional i sensible. L'únic que podem esbrinar d'ella és que inclou un dolor immens a qui més resta d'ella:

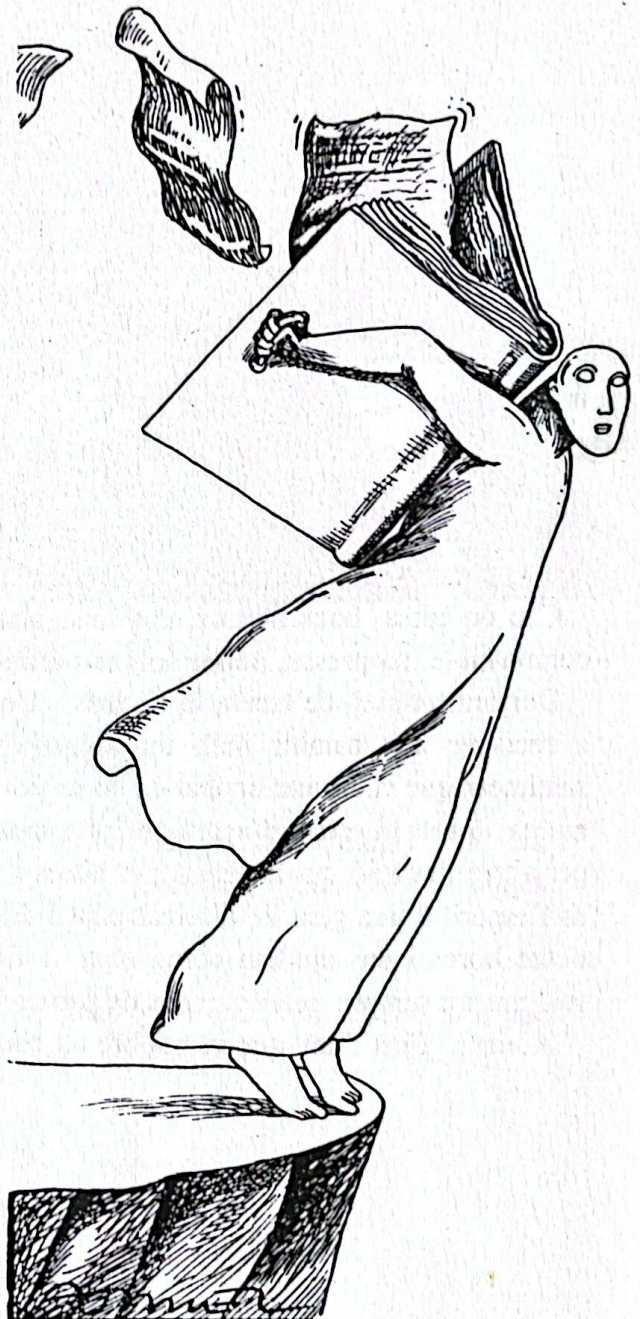
- és l'absència de la vida -.

Però perquè la societat en conjunt no es torni obsessiva i atemorida, la tecnocràcia actual, s'encarrega de distreure'ns amb un allau d'artilugis prefabricats que omplen la nostra "suposada vida" de petites morts.

Quasi bé s'ha oblidat el sistema de viure cada moment com una sorpresa i de fruit de l'encant d'una estona de silenci. Es el que s'anomena pèrdua del concepte artístic de la natura mateixa.

De ben segur no podrem revocar mai el caràcter unilateral de la mort, però és ben cert que com més intensament vius, més et separes d'ella.

L'aborriment també és una manca de vida, i per tant, un petit indicatiu de mort. Cada dia fem minúscules renúncies a fets que ens semblen poc importants i pràctics; ens hem anat convertint en petites divinitats capbussades en una màquina que llisca ràpidament per l'autopista de l'existència. I potser oblidem que més que enganyar la última partida hem d'obtenir petites victòries parcials, en la nostra vida; i és l'esforç diari contra una modernitat que ens empeny al buit, que aconseguirem superar les íntimes i la gran mort a la que estem predestinats.



Hem estat convidats a la vida i no sabem aprofitar la vaixella del diumenge que ens posen al nostre abast. Morim molt més quan no llitem per ser feliços que el dia en que desapareixem d'aquest món.

Per tant, potser caldria treure el dramatisme d'aquest concepte inescrutable i posar-ho a l'abast de la quotidianitat.

Potser així aconseguirem la immortalitat.

Mariàngels Buira

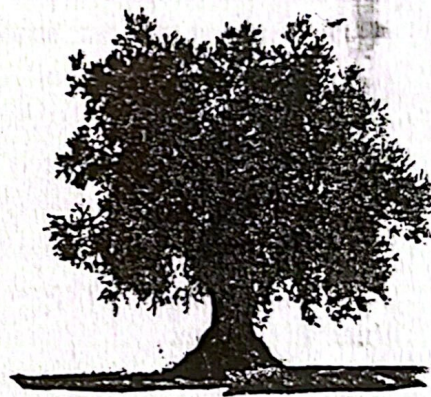
L' ARBRE

Quan s'escurça el dia i el sol virtut va perdent, sentint les primeres ventades les fulles engrogueixen i emmalalteixen.

A poc a poc les teves branques són arrencades, corren i volen sense saber on anar, es separen l'una de l'altra per mai més tornar-se a trobar.

Una pregunta faig a l'arbre: Per què et despulles de les teves fulles ?.

Arbre, tu ets al revés del ser humà, a l'estiu et vesteixes i a l'hivern nu sense res per abrigar, jo voldria que em parlessis i una explicació poder-me donar. Sempre pensaré en tu arbre perquè a l'estiu et vesteixes i a l'hivern et vols despullar.



LA SOBREPOTECCIÓ

Certament la relació pares i fills ja des que formen part de la família és complexa (això no vol dir que no sigui gratificant, positiva...) ja que recau en el fill/a la influència de maneres de ser, expectatives dels pares cap als fills que influeixen negativament en la formació de la personalitat de l'infant.

Hi ha pares que protegeixen amb exageració als fills (és clar que una de les tasques dels pares amb els fills és protegir-los davant perills que per la immaduresa de l'edat, per ells sols no són capaços de veure, més endavant en l'adolescència també caldrà dialogar, informar, etc.) però la sobreprotecció és un excés des de protecció.

Segons el Dr. Corbella " la majoria de pares sobreprotectors actuen així con a conseqüència d'un estat d'un estat d'angoixa immotivada, o com a reacció a mancances afectives que situen al fill/a en un pla de necessitat i de dependència afectiva ".

L'infant sobreprotegit viu en una manca de connexió amb la realitat, així els pares li evitaran, pel fet de sobreprotegir-lo, conflictes i li resoldran diverses dificultats abans que se li presentin al fill/a, aquests els ignoraran pel fet de no experimentar-los, també impediran que coneguin la frustració davant els problemes que la vida real ens planteja i no trobaran els mecanismes que l'ajudin a superar-los. El fet de donar-li les coses " mastegades " anul.larà la capacitat d'esforç per aconseguir quelcom en la seva vida, com que li donaran tan ben preparat no coneixerà dificultats, problemes per assolir un objectiu, un objecte material, una joguina... En definitiva " aquests pares prenen l'accés a l'aprenentatge per la vida " i comportarà que l'infant depengui de tot i per tot dels pares (més endavant també dependran dels educadors) i que els sigui molt difícil adquirir la pròpia seguretat, per tant seran infants, nens o nenes, insegurs per manca d'entrenament per afrontar situacions noves".

El fill/a sobreprotegit/da reaccionarà, a mesura que és vagi fent gran, de diferent manera segons els seus trets personals i les característiques de l'entorn en què es desenvolupi la seva vida.

" Ens podem trobar amb un noi/a limitat en la seva capacitat de reacció, disminuït en els seus recursos afectius i dependent de les persones. O bé pot actuar de manera rebel (pot irritar-lo la protecció paterna i tornar-se contrari a tot el que s'ha pretès inculcar-li. Una altre reacció serà que mantingui una actitud crítica però comprensiva amb una conducta dels pares i surarà per sobre de l'experiència viscuda, sense deixar que l'hagi afectat gaire.

El que cal tenir present és que la sobreprotecció sempre té afectes negatius, fins i tot en els casos que el fill/a hagi aconseguit superar-la de manera favorable.

La felicitat no consisteix a no tenir problemes ni frustracions, ans al contrari. Qui tot ho té, sobretot si és un infant, res no valora i es veurà en la necessitat de demanar-ne més constantment. La sobreprotecció converteix els nens i nenes en petits monstres insaciables de coses, de dedicació i de dependència.

D'un context sobreprotector, tots en pateixen les conseqüències: els pares són víctimes dels fills dels seus fills i aquests, víctimes dels seus pares ".



Extret del llibre del Dr. Joan Corbella:
UNA RELACIÓ PARES I FILLS.
Editorial Columna.

P.D. Crec que és interessant tenir-lo a casa ja que parla de molts altres temes i un d'ells és el que he presentat.

M^a Àngels Curto.

GLÒRIA A DEU

No sé pas com lloar-vos
ni que puc dir, Senyor;
em manquen les paraules
però vos ja em coneixeu.
Feu de la meva vida
tot el que desitgeu,
car vull només lloar-vos
fins que me la prengueu.

Sento la vostra ajuda
en tot allò que faig;
si m'han fallat les forces
Vós m'heu donat la mà.
Mai no podré agrair-vos
el vostre gran amor;
sempre tindrè en el llavis
el vostre nom Senyor.

M'heu donat la vostra joia,
m'heu donat el vostre amor,
m'heu donat la dolça Mare
que em guia cap a Vós.
M'heu perdonat les faltes,
m'heu sadollat de bens
m'heu estimat sens límit,
o Pare Omnipotent.

Grup de Pregària.



AERÒBIC

Dilluns i dimecres, gimnàstica a l'Ateneu.

En Toni Bach, el monitor. Un xicot molt agradable que sempre té apunt un exercici i que algunes vegades no és gaire fàcil.

Però en n'anem sortint. El grup més jove té avantatges encara no els pesen els anys. Les més grans anem fent. De vegades ens queixem perquè sembla que " el coll se'ns estiri massa " o que " l'espatlla es trenqui ". Però és que ja ha de ser així.

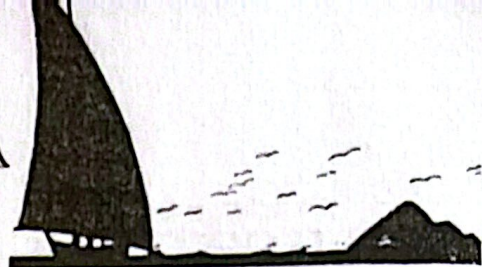
Després ja trobarem la compensació: estarem " eixerides i lleugeres".

Es una activitat bonica que no s'hauria de perdre, si més no s'hauria de fomentar, i la propera temporada fer més grups, classificats per edats. Aquesta és la meva opinió, però, de totes maneres sempre manen les usuàries.

Paquita Vendrell.



LA PEPA MACA



Ordal, 25 de desembre de 1994, Nadal

A les 7 de la tarda a l'Ateneu, representació de l'obra "LA PEPA MACA"
de Cecília A. Mantua, pel grup "TERRA BAIXA" d'Ordal.

Tragicomèdia en tres actes,
original de Cecília A Mantua
amb una sardana de Jaume Torrents

L'acció es situa en una casa de la Costa Brava, on hi viu la Pepa Maca.
És una història amarga, és la vida grisa d'una pobra noia, que ha estat noia sempre.
I per no deixar de ser-ho s'ha tingut de negar ella mateixa el dret de ser mare.

REPARTIMENT

AVI BARTOMEU	Josep Baqués
CISCA	Montse Ibàñez
ROSETA	Conxita Llorens
PEPA MACA	Teresa Miró
AGNÈS	Montse Vendrell
MET	Jaume Pi
JOAQUIM	Jaume Vendrell
D. CLIMENT	Salvador Julià
RAMON	David Montané
Dª SOLITA	Marta Garriga
BERTA	Anna Garriga
D. BALDOMERO	Joan Raventós
DIRECCIÓ	Salvador Julià
APUNTADORA	M. Rosa Llorens
TRASPUNTS	Isidre Ros Josep Vendrell
Só	Octavi Vendrell
IL·LUMINACIÓ	Oscar Tuyà

Amb l'especial col.laboració de ROSSEND VENDRELL, interpretant la sardana de " LA
PEPA MACA", acompanyat al piano per CONXITA LLORENS.

US HI ESPEREM !!!!!

Ordal , desembre de 1994.

HISTÒRIA D'UN BITLLET

La Junta de l'Ateneu és dinàmica i amb ganes de fer coses pel nostre poble i fer que la seva gent estigui contenta amb les coses que fa.

En les reunions que efectua la Junta durant l'any cada component exposa el seu criteri, idea i opinió sobre coses que es poden realitzar durant l'any o per la Festa major.

En una de les últimes reunions poc abans de la Festa Major, es va aprovar de fer servir aquest any un dòlar com a entrada per accedir als balls.

Aquest dòlar en qüestió és un " Dòlar Americà " prèviament manipulat. Es tractava de fer un bitllet amb un to irònic i que el protagonista absolut sigues el nostre poble, o bé un representant de l'Entitat Cultural de l'Ateneu per exemple:

Una fotografia de l'actual President.

A continuació es pot establir la comparació entre ambdós Dòlars i observar els detalls manipulats, començant per les lletres i acabant per la foto, això en l'envers del bitllet



i pel revers dues coses molt significatives d'Ordal, a la dreta l'Anagrama de l'Ateneu i a l'esquerra l'Escut d'Ordal.



Aquest article a sorgit perquè el detall de fer servir un bitllet com entrada va agradar a molta gent, preguntant-nos com es va fer, i varies coses sobre el tema. La Junta de l'Ateneu ha cregut oportú fer servir el diari del poble " Revista de l'Ateneu " per fer arribar "l'original entrada " a cada casa. Els que ja ho han vist tindran més informació i els que no en sabien res potser també els agradi.

Agraïment a Josep Curto per la col.laboració en la fotografia i a tota la gent que ha fet possible aquest treball.

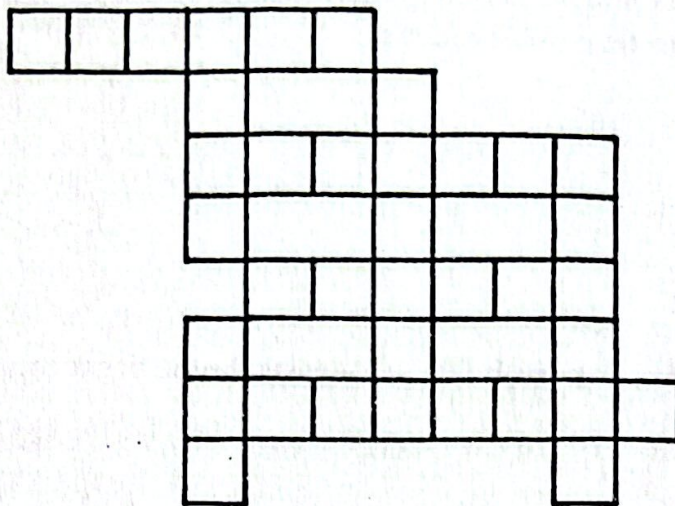
LA JUNTA

- Jo crec que si haguessin posat la foto de l'Agustin hauria tingut encara més èxit.



ENTRETENIMENTS

ENS CONEIXEM ?



HORITZONTAL

- 1.- Ofici que havia fet el Pubill pare (al revés)
- 2.- Vehicle que condueix habitualment el Vicenç Blas.
- 3.- Nom de la Besàvia més gran del poble.
- 4.- Cognom més abundant del poble.

VERTICAL

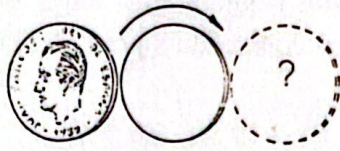
- 1.- Nom del barri on viuen les famílies de Cal Llop i de Cal Salvador.
- 2.- El pare del teu pare.
- 3.- Nom de l'avi més gran del poble.
- 4.- Derivat de riure.

A LA CIUTAT

- La mare al nen mentre estan dinant en un restaurant al aire lliure, a la ciutat.
Afanya't a menjar la sopa abans que se t'embruti!

EXPERIMENTA

Tenim 2 monedes iguals. La de la dreta està quieta. Quantes voltes haurà de fer la de l'esquerra fins arribar a la posició del dibuix?



- Mare ,si alguna vegada em caso, podré portar el piano a casa meva?
Sí, però no li diguis al teu promès fins després!

SITUACIÓ COMPROMESA

Ens trobem davant de 2 portes en les quals hi ha un guardià a cadascuna d'elles. Una porta et condueix al cel i l'altre a l'infern. Només pots fer una pregunta a un dels guardians, saben que un sempre diu la veritat i l'altre sempre t'enganyarà.

Tu no saps qui diu la mentida i la veritat.
Quina pregunta li feries per salvar-te?

DOBLE SENTIT

- Quin és l'home que menja amb les orelles?
- Tots, perquè ningú se les treu per menjar.

" THE WORLD CHAMPIONS "

EL COMITE ORGANITZADOR DELS JOCS ESPORTIUS D'ORDAL : COJEO

Després d'acabades totes les competicions hagudes i per haber de la F.M . Es troba en disposició de fer saber al lector els millors competidors per ordre cronoldgic:

IV CAMPIONAT DE TRUC 1994

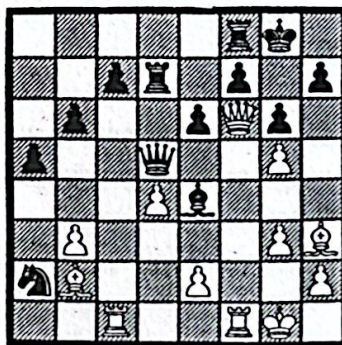
- 1r. PERE CALVO
JOAN MENA AVINYONET
- 2n. IGNASI GALLART
JOAN RAVENTOS ORDAL
- 3r. JOSEP CASULLERES
JOAN SOLER ORDAL



CAMPIONAT D'ESCACS

Aquests any l'organització va poder comptar amb la participació excepcional de Bobby Fischer, Campió Mundial 1972-73. A mida que anava avançant la competició s'arribà al punt de l'enfrontament entre Jordi-Ramon i Fisher, abandonant aquest últim. (va dir que no tenia ous d'enfrontar-se amb el Jordi-Ramon i és que en Jordi-Ramon en sap molt d'ous.)

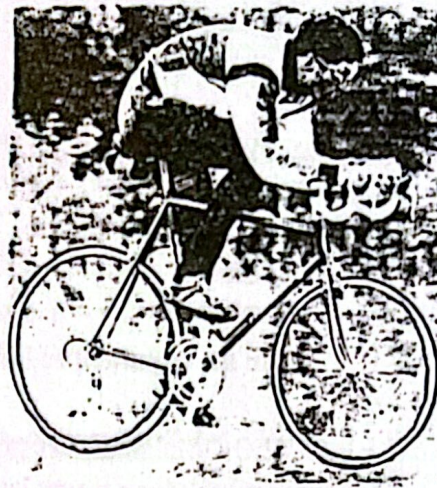
- 1r. PERE PONS
2n. JORDI RAMON
3r. KIM
4t. FERRAN OCAÑA
5à CARME MENSA
6è ALEX VENDRELL (Infantil)



II TRIATLÓ ORDALENC

CLASSIFICACIÓ SENIORS (DE 17 - 65 ANYS)

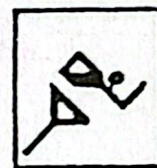
1r. ESTEVE PI	34' 20"
2n. XAVIER CASAS	38' 41"
3r. MIQUEL PI	39' 53"
4t. JOAN ESTEVE	42' 25"
5è. SERGI SANCHEZ	54' 33"
6è. DANIEL FERRET	55' 54" AntiDopping no superat
7è. PERE SOLER	55' 56"
8è. RICARD DIEZ	(Abandó per fet pols)



Cal destacar l'excelent actuació del quart classificat respecte als altres competidors malgrat els seus 36 anys. Segons l'agència " EFE " aquest singular personatge s'està preparant per anar a l'Himalaya a buscar rovellons.

CLASSIFICACIÓ JUNIORS (De 0 a 16 anys)

1r. XAVIER VENDRELL	41' 25"
2n. ESTEVE CASAS	49' 55"
3r. ELOI BADIA	50' 53"
4r. GUILLEM MENSA	51' 33"
5è. GABRIEL PONS	54' 45"
6è. RAFEL JULIA	55' 10"



7è. JOAN ALEX MENSA Malgrat l'eforç que va fer, no va poder acabar, (no et desanimis Joan Alex i entrenat fort per l'any que ve!)

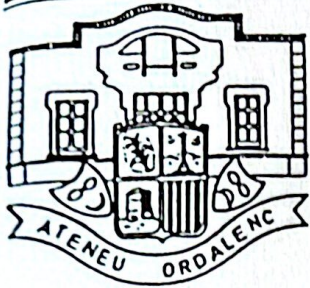
CAMPIONAT DE TIR AL BLANC

CLASSIFICACIÓ FINAL

1. MIQUEL VENDRELL	73	13. DAVID LORENTE	52
2. ANGEL ARAGON	71	14. JOSEP M ^a SOLER	49
3. ESTEVE CASAS	69	15. ANTONI 34	44
4. JOAN FORTUNY	68	16. SANTI PI	44
5. PACO FELIX	68	17. EMILIANO RAMIRO	43
6. ANTONIO LOPEZ	68	18. ISAAC SOLER	39
7. ENRIC FERNANDEZ	61	19. JAUME PONS	37
8. SANTI FONTANET	60	20. PAQUI LOPEZ	37
9. SALVADOR FELIX	59	21. PEDRO VENEROS	37
10. OCTAVI VENDRELL	58	22. MARIO BRAUET	32
11. EMILI SANCHEZ	56	23. JOSEP JOAN	29
12. KIM	54	24. ANTONI PEREZ	22



activitats



El diumenge dia 4 de desembre, és va celebrar " L' Assemblea Extraordinària " on es varen acordar els següents punts:

- Modificació de Quotes de Socis

- Matrimonis 7000 ptes.
- Més de 18 anys 6000 ptes.
- De 16 a 18 4800 ptes.

- En el dia de la "Festa del Soci ", és farà la matança del porc.
- Festa de l' Arbre : " Les millores i neteja del parc " pròpies de cada any és faran com sempre però al mateix temps s'ha proposat de fer marges i també arranjar els bancs de pedra.
 - Com cada any també es farà una neteja general de "jardins " del poble.
 - Demanar a L' Ajuntament la instal.lació d'uns " Hidrants " pel Parc.
- Arrenjament i remodelació de la plaça de l' Ateneu.
 - Presentar dos "Avant-projectes " amb " Pressupost " .
 - A primers del gener, l' Ateneu exposarà els avant-projectes a la Sala d'Exposicions.
 - En la propera reunió General del mes de febrer, es triarà un dels dos "Avant-projectes".



DIA 25 DE DESEMBRE - NADAL.

- A les 7 de la tarda, TEATRE, a càrreg del grup escènic " Terra Baixa " que interpretaran l'obra
LA PEPA MACA



DIA 1 DE GENER

- A les 7 de la tarda, VETLLADA NADALENCA
(es passarà un programa)

DIA 22 DE GENER

SANT SEBASTIÀ - FESTA DEL SOCI

- A les 7.30 matí, al costat de la Piscina Municipal, elaboració del porc i a continuació l'esmorzar.
- A les 7 de la tarda, Gran Ball amb el Duo Marams

COL.LABOREN:

- Establiment " ELS ARCS "
- Bar Bodega " CASABLANCA "
- Família " CASAS MARCÈ "
- Sr. DE CAMPS.
- Joan Massana " CAL BENC "
- Pilar Vendrell " CAL XIM "



DIA 26 DE FEBRER

- GRAN BALL DE CARNAVAL a les 7 de la tarda.
(amb obsequi a tots els qui vagin disfresats)

DIA 12 DE MARÇ

FESTA DE L'ARBRE

- La comisió de la Festa , presentarà el programa a part.
- GRAN ESMORZAR per a tots els col.laboradors
- A la 1 '30 del migdia BALLADA DE SARDANES.

COL.LABOREN :

- AJUNTAMENT DE SUBIRATS.
- FEDERACIÓ D' ATENEUS.
- Comercial " CAL PELEGRI "
- Bar Bodega " CASABLANCA "

TRES S ECOLÒGIC

UN GRAN INVENT!

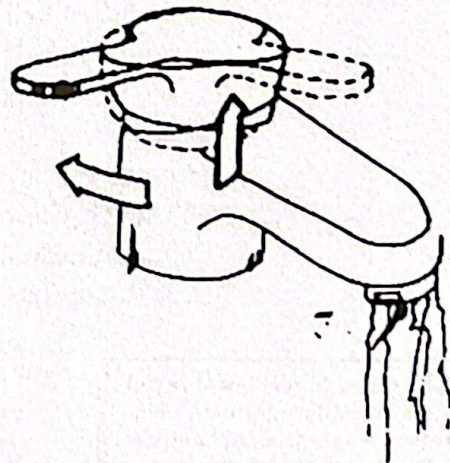
TRES ha patentat un exclusiu i innovador sistema per regular el cabdal d'aigua en funció de les necessitats particulars.

Sense eines, de manera ràpida i fàcil, només girant amb una moneda el cargol regulador (situat funcionalment i estèticament) l'usuari notarà molt aviat els beneficis d'un consum intel·ligent.



ESTALVI D'ENERGIA

Evita la despesa d'energia i redueix considerablement la contaminació que aquesta produeix, engegades innecessàries del seu escalfador, augmentant la seva vida i evitant així les avaries.





l' ateneu

COORDINADOR :
INFORMACIÓ:
REDACCIÓ:

Magí Vendrell
Cèlia Vendrell
Antoni Gallart
Ferran Paredes
Mònica Vendrell
Andrés Márquez
Kim Mensa

DISSENY:

COL.LABORADORS:

Emili Sánchez
David Lorente
Joan Sánchez
M^a Rosa Tres
Mariangels Buirà
Cèlia -Cornellà-
Kim Cervera
Montse Miró
Eugeni Vendrell
Eudald Vendrell
Grup Terra Baixa
Llúcia Casas
Grup de Pregària
M^a Angels Curto
Paquita Vendrell
JOSEP VENDRELL

l' ateneu no és fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.